

det frie Menneske jo er den frygteligste, som overhovedet eksisterer, kommer til at hvile ikke paa en administrativ Afgørelse, men paa en Domsafgørelse, saaledes at der overfor et saadant Indgreb sikres den fulde Prøvelse, som kun kan finde Sted derved, at den vedkommende faar en Forsvarer til at varetage sine Interesser, her hvor Kravet om hans Indspærring føres frem fra Statsmyndighedens Side, og ved, at en af Administrationen uafhængig Domstol træffer den endelige Afgørelse. Det er i Virkeligheden dette, Professor Bentzons hele Responsum gaar ud paa, og derfor søger ogsaa Professor Bentzon, som det ærede Medlem Hr. Pürschel rigtigt har paavist, at finde andre Fremgangsmaader end den administrative. Han nævner, som ogsaa det ærede Medlem har paavist, Loven om Umyndighed og Værgemaal som et Mittel, hvorved netop ikke en enkelt Persons administrative Afgørelse, men en Domstols Afgørelse kan komme til at ligge til Grund for det, som sker.

Jeg forstod ikke rigtigt — og jeg har det Indtryk, at ærede Medlemmer heller ikke har været helt klare derover —, hvorledes Ministeren agtede at gaa frem i Fremtiden. Jeg forstod det ikke helt rigtigt, men jeg havde Indtrykket af, at det, da han slyngede dette Ord om den nye Praksis saa stærkt ud, var den nye Praksis, han vilde fortsætte. Andre har forstaaet ham, som om han ikke var utilbøjelig til at følge den af Professor Bentzon anviste Udvej, som jeg tror, at det ærede Medlem Hr. Pürschel med Rette anbefalede at prøve. Thi jeg tror, at det ærede Medlem har Ret i, at hvis den højtærede Justitsminister fortsætter med denne nye administrative Praksis i Stedet for at søge hurtigst muligt at finde en Vej frem til at lade det være Domstolene, som bliver de afgørende, vil der komme Skuffelser efter det Øjeblik, da alle har erkendt, at den højtærede Minister har rørt ved et Spørgsmaal af den allerstørste Vigtighed. Thi det, som den højtærede Minister siger nu, da han forkyndte den nye Praksis, var ganske vist kun dette, at vedrørende Sædelighedsforbrydere vilde han gaa over til at holde dem tilbage, selv om de ikke var sindssyge. Sædelighedsforbrydere, foreløbig kun Sædelighedsforbrydere. Dog vel ogsaa efter et Skøn over, hvad det er for en Sædelighedsforbrydelse, der er Tale om. Men den samme Opfattelse kan jo føres videre fra Stemning til Stemning. For Øjeblikket er der en stærk Følelse af, at denne Forbrydelse er noget af det, Samfundet først og fremmest

bør væge sig imod, at Mødres Kærlighed til deres Børn kræver et Værn derimod (Afbrydelse). Fædre selvfølgelig ogsaa, men jeg nævnte Mødre, for det er naturligt, at Mødre overfor dette specielle Forhold maa have den stærkeste Følelse. Men der kan komme andre Stemninger op i Samfundet, som kan paaberaabe sig, at man skal gaa videre ad den Vej. Brandstiftere, den, der gentagne Gange har været Brandstifter, kan han ikke blive erklæret farlig for Samfundets Sikkerhed? Og vil man ikke netop kunne paavise, at han er om end ikke sindssyg, saa dog, paa Grund af sin Lyst til at se Ild, abnorm? Og Voldsgerningsmanden og Overtræderen af Samfundets Værn for Ejendomsretten? Til visse Tidspunkter betragtes jo Ejendomsretten som noget af det, der først og fremmest ikke maa krænkes, og hvor den, der krænker Ejendomsretten ved Falsk, Tyveri eller Indbrud, er den, som Samfundet i særlig Grad bør væge sig imod. Og bør en, der gentagne Gange forbrøder sig, mod hvem en Stemning rejser et Krav, ikke behandles paa samme Maade?

Det ærede Medlem Hr. Pürschel har med Rette fremhævet, at i en politisk opbidet Tid kan hele denne Betragtning gribe ind i den politiske Strid. Jeg ved ikke, om ikke maaske for 50 Aar siden en Mand med den højtærede Justitsministers Anskuelser vilde være blevet betragtet som farlig for den offentlige Sikkerhed, vel ikke som sindssyg, men i Grunden som abnorm. Den, der nærede saadanne Anskuelser, som han nu forfægter, vilde den Gang blive betragtet som en Mand, der stod udenfor det ordnede, normale Samfund. Den nævnte Betragtning vilde kunne føre hen deri. Paa samme Maade vil det nu kunne vendes imod yderliggaaende Anskuelser som den kommunistiske Anskuelse, naar den forkyndes. Derfor er hele dette Forhold saa overordentlig betænkeligt, og derfor gentager jeg, at den højtærede Justitsminister skulde ikke have brugt den Vending — og jeg beder ham om at tage den tilbage —, at der her er nogen, som taler paa denne Persons, Lærer Bernings, Vegne. Nej, der er Tale om et saare vigtigt Spørgsmaal. Den højtærede Justitsminister staar for Øjeblikket med en Sag, hvori han har anvendt Principper, som vækker en umiddelbar Følelse af, at der maa gøres noget, men dette Stemningsfundament skal han ikke benytte til at lade være med at deltage paa rolig Maade i en Diskussion om, hvorledes man tilvejebringer den bedst mulige Løsning, den sikreste og tryggeste Løsning af Spørgsmaalet. Derfor er jeg til-